

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.,
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr
a treia-ora 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplică Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiun

15 Martie.

În toată țeara, ori-unde numai se află câțiva Maghiari împreună, astăzi sîrbează. Chiar și aici în orașul nostru, unde pe lângă Sași de abia Românii mai reprezintă ceva, și aici chiar o mână de funcționari ai statului, veritabili ori neofiti Maghiari, sîrbează în chip solemn marea zi a „libertății”.

Departe de noi de a le face pentru aceasta vre-o imputare. Din contră, lăudăm zelul național și însuflețirea lor, dacă ea este sinceră. Propunem chiar ca model pe acesti oameni, cari aici într-o mare de „străini” au curajul să-și sîrbeze sîrbarea lor națională.

Noi respectăm sentimentele lor, — pretindem însă în numele libertății și a umanității, ca și ei, și ori-cine altul, să respecte asemenea sentimentele noastre naționale, și să nu profaneze sîrbările noastre, să nu oprească a ne manifesta și noi pietatea către zilele mari a trecutului nostru, către acei bărbați aleși ai noștri, cari s’au jertfit pentru cauza națională a poporului românesc.

În acest punct greșesc nespun, „compatrioții” noștri maghiari. De atîția ani guvernul a fost consecvent într-o înăduși cu forța ori-ce manifestare a poporului nostru, și dacă unul ori altul a cutezat totuși să-și arete pe față sentimentele sale, a trebuit să expieze cu grea osîndă cîteazănța sa.

Da, pentru-că detentorii puterii au stabilit principiul fals, că nu există aici decît o națiune — cea maghiară — și că toate celelalte popoare, cari nu se laudă a fi urmașii fiilor lui Árpád nu au alt drept decît — a se renege și a se face și ei Maghiari.

Absurditatea acestui punct de vedere se răsună de sine. Pentru-că guvernul își consumă toate forțele în a ne maghiarisa, — ear’ noi ne punem earăși toate puterile în a ne apăra și a deștepta în sufletul poporului nostru tot mai mult conștiința de naționalitatea sa, care deșteptată odată pe deplin devine o „trădare” inexpugnabilă, un zăgaz neclătinat pentru curentul de maghiarizare înărgurat de stăpînire.

De 30 ani, de când un guvern maghiar deține frînțele guvernării, nu s’a făcut în țeara aceasta nimic, decît — maghiarizare. Toate celelalte interese reale și de viață au fost neglijate de

dragul unei foante în veci nerealisabile, toate au fost jertfite unei „înte nebuie.”

Naționalitățile, cari azi ca întotdeauna formează marea majoritate a populației, sînt toate hotărît dușmănoase sistemului de guvernare și stăpînirii. Pentru-că prin nebuna politică, ce au înărgurat Maghiarii ajunși în fruntea țerei, toate au fost provocate să iee această poziție.

De altă parte scopul, unic urmărit cu consecvență, a rămas și mai departe de realizare, de cum a fost la început. Maghiarizarea n’a progresat aproape nimic, și reușita ei a devenit ilusorie prin faptul, că popoarele s’au trezit și forța lor de rezistență crește, crește din zi în zi, proporționat cu profunzimea nemulțumire a poporului față cu actualele stări.

Într-aceea neglijențele unui păcătos sistem de guvernare încep a se arăta în mod îngrozitor. Poporul, și chiar poporul maghiar, sărăcit, exploatat, tiranizat și chinat de foame se ridică în contra ordinii și erupse formal în revoluțiune.

Aniversarea anului 48 se face într-o situație cu totul revoluționară. Sîntem în plină revoluțiune. Sângele cetățenilor *liberi* curge vîrsat de *gendarmii* guvernului *liberal*. Și asta tocmai acum, când se sîrbează ziua „libertății”.

Și nu Românii, nu Sîrbii, nu Slovacii se revoaltă. Nu!

Nu daco-românii, nu panslaviștii, nu trădătorii ori irrendențiștii! Nu!

Se revoaltă Maghiarii!

Ah, guvernului „liberal” i-ar conveni mult o *revoluțiune valahă*.

De aceea emisarii lui umblă să o insceneză. De aceea agenții provocatori cîntăreă țeara și autoritățile politice ori-unde, în cărmîmă, se întîmplă o ceartă proclamă stare de asediu și concentrează gendarmeria.

Românii însă nu se revoaltă. Ei rabdă mult; școala veacurilor i-a făcut răbdurii. Dar’ se revoaltă Maghiarii, și eată că ziua libertății e înnoșită de sângele cetățenilor liberi, maghiari.

De aceea noi respectăm sentimentele naționale ale Maghiarilor; dar’ totodată trebuie să o spunem, că declamațiunile lor, cîntecele lor și discursurile lor înflăcărâte ne sună sinistru la ureche. Parada ce o desvoaltă și sceneria ce o fabrică în această zi, toată ne repugnează, pentru-că totul e fals, totul e fățîrit și basă reală nu are.

Pentru-că *realitatea*, bruta realitate, le desminte toate și tot numai frase goale

vor rămîne toate declamațiile și orațiunile lor, cît timp față de celelalte popoare vor lăsa să mai dureze sistemul de tiranie și silnicie al maghiarizării.

Adevărul cu minciuna nu încapă și libertatea cu tirania nimic nu are comun.

Sibiu, 15 Martie, a.

Cătră federalism. Zărele franceze, între cari *Le Temps* și *Figaro*, vorbind de noul minister austriac și de contele Fr. Thun-Hohenstein, spun că monarhia Austro-Ungaria merge cu pași repezi cătră federalism.

Vom publica într’un număr proxim traducțiunea acestor importante articole.

Panslavisml — în doaga morței.

E un simptom politic de mare importanță, că *panslavisml* a decăzut în vremea din urmă atît de mult, încât acum se află aproape în doaga morței. Faptul s’a mărturisit deunăzile oficio, cu prilejul sedinței anuale festive a faimoasei societăți panslave „*Reuniunea slavă de binefacere*” din Petersburg. Președintele reuniunii, fanaticul panslavist Ignatieff a constatat fără înconjur, că reuniunea panslavă a decăzut rapid și decade mereu, de vreme-ce pe cînd în 1876 număra peste 2000 membri activi, acum abia are 387. Basat pe aceste triste dovezi, Ignatieff a făcut apel la cei prezenți, să facă totul pentru salvarea panslavismlului amenințat cu peire.

Caracteristic e, că acest apel a fost foarte rece, ba chiar respingător primit din partea presei dela Petersburg, pe cîvent că panslavismlul n’are nici un înțeles, de care-ce cu. *Bulgaria* și *Serbia* s’au făcut experiențe amare (pentru Rusia. — Red. „Trib.”), ear’ de o legătură directă cu Polonia, Cehii și Slovacia nu poate fi vorba.

Noul proces de presă. Am anunțat deja, că „Tribuna Poporului” facă i-a intentat proces de presă. Sămbăta trecută redactorul responsabil, dl. Ioan Rusu-Siriana, a fost ascultat la judele instructor. E încredințat un prim-articol din Decembrie anul trecut. Sub titlul „*Vremea s’a împlinit*”... articolul acesta signat (eg) și publicat în nrul 227 al ziarului din Arad nu e decît un psalm de deșteptare avîntat și ținut în limba poetică al scripturilor vechi. Cu toate acestea procurorul ridică acuză pe baza § lui 172 al co-

dului penal, care glăsuște despre atîtare contra unei națiuni.

Drept specimen eată ultimul pasaj al articolului:

Că vremea s’a împlinit. Ridică-ți fruntea Române și vezi împejur. Duhul vremurilor plutește peste popoare și a sosit cîasul mîntuirii. În lături cei fricoși și cei haini și cei păcătoși. Ear’ noi cu toții se ne ridicăm și zîgaz să punem pornirilor dușmăne și uniți în cugete și în simțiri zid să zidim tare neamului nostru. Vlădici și țărani, săraci și bogați, toată suflarea românească la luptă se sară, că vremea s’a împlinit, duhul vremurilor este cu noi. Cei-ce se împotrivesc, striviți să fie de noi, că strîvurile împedecă lupta. Slab la glas și zăbavnic la limbă sînt eu, brațele voastre vîntoase și tari, ridică-le dar’. Duhul vremurilor este cu voi.

Cuvintele, cari grăesc eu vouă, duh sînt și vieată. Dah sînt, pentru-că înviează sufletul, ear’ vieată sînt, pentru-că au putere a da sufletului vieată de veci.

Din somnul cel de moarte deșteaptă-te Române!

La Seghedin!

— Earăși un Român întemnițat. —

Ieri, în prezina „libertății”, temnițele Seghedinului au primit un nou oaspe român. Este domnul *Mamoila Sara* din *Vurpăr* (com. Alba-inferioară), care a intrat ieri acolo ca să-și înceapă osînda de 5 luni temniță, la care a fost condamnat de cătră tribunalul din Alba-Iulia.

De ce? Nime n’ar pute da un răspuns mulțumitor.

Dar’ eată cum s’a întemplat treaba, și cum o povestește însuși osînditul:

„În anul 1896, în 14 Iulie, la ziua sf. Petru am fost mai mulți amici români să petrecem. Vine și un Ungur în mijlocul nostru. Birtașul ovreu avea un chip: un Turc clăre pe un cal alb; sub chip era scris: „Török világ Magyarországon” (Turcii în Ungaria).

Ungurul acela începe a ne vorbi despre Turci. Între altele multe vorbe, ne spune că a fost un hoher de neam pe care i-a chemat *Kozárek*, și acuma este unul ungur, îl cheamă *Pali Béla*. Noi în glumă l’am întrebat că hoherii sînt numi de Neam și de Ungur? Doi gendarmi erau însă sub fereastră; de loc ei au intrat în casă și chiar pe

mine m’au provocat și m’au întrebat că eu am zis că Ungorii și Nemții sînt hoheri (găzi)? M’au arătat în urmă la tribunalul din Alba-Iulia că am făcut *tulburări* în popor.

Am și primit la tribunal osînda: 20 luni închisoare de stat și 200 fl. amendă. În urma recursului, osînda s’a redus numai la 5 luni și 100 fl., care i-am și plătit și, în 14 Martie 1898 dimineața la 8 ore, sînt provocat să mă present la temnița din Seghedin pe speșele mele.”

Eată pentru ce „crime” poate ajunge cineva în temnița ungurească!

De aceea cu toții se strigă în această zi de 15 Martie: trăească „libertatea ungurească!”

Versări de sânge în Ungaria.

— Raport special al „Tribunei”. —

Dunaföldvár, 13 Martie n.

Cred că nu veți lua în nume de rău*) șirele mele, prin care ca Ardelean voiți să înștiințez despre stările de pe aici și cu deosebire despre *socialism*.

Poporul de prin ținutul acesta și cu deosebire din comunele: *Dunaföldvár, Előszállás, Baracs, Czeze, Nemetkőz, Herczegfalva, Soli, Dunavicske* și mai multe altele, a cerut dela protopretor ca să-i lase să meargă prin satele vecine sus numite și apoi la olaltă cu toții venind înderăt să țină o *adunare generală*, în care să ceară dela stat împărțirea pămînturilor, și ca zilele de lucru să li-se plătească mai bine, de oare-ce ei altcum nu pot trăi.

Protopretorul în donă rînduri îi făcuse atenți, că aceasta nu se poate și se nu încerce nimic, că la cas contrar va aduce miliție și la militari ei vor fi îndatorați a le da de mîncare. Toate acestea n’au folosit nimic; țărani nu au voit să asculte de vorbele pretorului zicînd, că ce folos au ei să trăească și nu au ce mîncă. Mai bine vor să moară, decît să ducă o vieată așa miserabilă.

La 12 Martie au și sosit la ordinul pretorului 30 gendarmi din *Alba-Regala*. Aici și de altfel deapănarea sînt 18 gendarmi. Acum la olaltă sînt

*) Din contră, sîntem mulțumitori. Red.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Horia la Împăratul Iosif II.

— Fragment din romanul istoric: —

„Kaiser Joseph als Selbstherrscher” de

Louise Mühlbach.

Coridorul numit „Controlorgang” se găsea nemijlocit lângă cabinetul Împăratului. În acest coridor se adunau toți aceia, cari aveau de a preda Împăratului vre-o petițiune sau doriau să vorbească în persoană cu dînsul. Astăzi erau întrușiți aici oameni de toate categoriile: bătrîni, tineri, dame elegante din societatea înaltă, funcționari superiori, muncitori sîrmani, văduve și orfani lipsiți de ajutor și așteptau cu nerăbdare momentul, când are să ese Împăratul din cabinetul seu. Și Împăratul Iosif era totdeauna gata de a asculta cererile sau plîngerile supușilor sei.

Deodată se deschide ușa și Împăratul eși în coridor. El trecu pe dinaintea tuturor salutînd în mod afabil și primind în persoană petițiunile dela fiecare.

Cel din urmă, care voia să-i dea o hîrtie, era un bătrîn în costumul unui țărăn român. Pîrul lui alb se lăsa în bucle undulante pe umerii acoperiți de o manta împodobită cu chindisături de argînt. Fața-i energică, pîrlită de soare, nu arăta încă nici o trăsătură din scrisoarea tînică a timpului și dacă n’ar fi fost pîrul alb, ai fi crezut că bărbatul este un tîner în floarea vieții.

Împăratul îl privi cu plăcere și vorbi cu dînsul în ton amical, luîndu-i hîrtia din mînă:

— De unde vii moșule? zise Iosif.

— Viu din Binat (?) domnule Împărat, răspunse țărănul cu un suris, care ficu să apară între buzele brune două rînduri de dinți albi ca mîrgăritarele. Opt zile am călătorit, culîndu-mă noaptea sub cerul liber și neavînd altă perînă sub cap, decît brațul meu, ear’ dimineața în loc de dejun, apa din isvor.

— Trebuie că ai ceva important de isprăvit la Viena? continuă Împăratul.

— Am să dau domnului Împărat hîrtia aceasta.

— Și numai pentru atîta ai întreprins o călătorie atît de grea?

— Da, numai pentru atîte, domnule! Am făgăduit țărănilor din eparhia noastră și le-am jurat sîrbătorește, că voi da hîrtia aceasta chiar în mîinile Împăratului. Toți țărani din eparhia noastră sînt iscăți aici, dar’ pot să vă spun, că dacă aveam timp să o trimitem în toată țeara ungurească, toți Românii ar fi iscăliți-o. Este strigătul de durere al întregului popor român, ceea-ce se cuprinde în această scrisoare, domnule Împărat și acasă, în colibele noastre se închină acuma femeile și copiii noștri, ca bunul Dumnezeu să deschidă urechia Împăratului nostru ca să audă strigătul nostru și el, care și-a făcut milă chiar și de Jidani, să se îndure și de bietul iobag român! Noi am făcut socoteală acasă, că tocmai în acest cîas am să stau în fața Împăratului, și de aceea să închină acuma în toate bisericile noastre.

— Trebuie să fie așadar o afacere foarte importantă, despre care e vorba în petițiune, adăuse Împăratul.

— Domnule Împărat, este cea mai de căpetenie afacere a vieții noastre, căci e vorba dacă e să rămînem robi și iobeji, ori că vom deveni și noi oameni! Și fiindcă eu stau în fața d-tale, ear’ cei de acasă se roagă totmai în această oră, dă-mi voe, dle Împărat, să te rog ceva.

— Spune, bunul meu prieten, și dacă voui puteți îi voi împlini cererea.

— Ni-s’a spus acasă, că Împăratul, adăvîrat, că primește în fiecare zi toate petițiunile și că făgăduște a le ceti, dar’ că nu o face aceasta, fiindcă îi lipsește timpul. El cetește așadar, patru cinci jalbe singur, ear’ pe celelalte le dă scriitorilor sei, ca să răspundă în numele seu. De aceea eu am făgăduit țărănilor, cari m’au trimis aci, că voi ruga pe Împăratul să cetească jalba în fața mea, vă rog dar’ să cetiți, ca să aud și eu și să văd, dacă înțelegeți, ceea-ce noi am scris.

— Împăratul surise trist.

— Așadar m’au calumniat și înaintea voastră! Ea te asigur, amicul meu, și această poți s’o spui și acasă pretutindenea, că Împăratul cetește singur ori-ce jalbă și dacă spre acest scop nu-i ajung zilele, el ia noaptea în ajutor, căci dînsul știe, că D-zeu binecuvîntează timpul acela, pe care-l consacră poporului seu. Împăratul își iubeste poporul și-i dă sângele din inimă pentru el. Spune această *Românilor* mei și să-mi scrie tot, ce le face supărăre și-i asuprește, eu am să ceteșc singur și am să ajut, dacă pot.

— Am s’o spun aceasta Românilor și am să le mai spun că i-am cetit pe față, că

ai vorbit din inimă. Pentru mai mare siguranță însă, te rog să cetești jalba tare ca să aud și eu.

— Bine, vreau să ceteșc. Pot s’o fac aceasta aici înaintea lumei, sau dorești, să intrăm în cabinetul meu?

— Poți s’o cetești aci, dle Împărat. *Durerea Românilor, strigă la cer*, și nu e nevoie să fie ascunsă înaintea lumii!

Împăratul desfăcu hîrtia și ceti:

Milostive Împărate! Patru zile de clac, a cincia și cu domnu la pescuit, a șeslea la vînat, a șeptea este a lui D-zeu. Socotește, milostive Împărate, dacă putem să plătim porții și biruri.

— Da, da, murmură țărănul, a cetit bine, și acum nu mai poate zice, că nu ne cunoaște nevoile și nu ne știe suferințele noastre.

— Asta n’o zic eu zise, Împăratul adănc mișcat. Toată suferința țărănului român este cuprinsă în aceste două rînduri. Eu vă cunosc nevoile. Știu că sînteți robiți de tiranii voștri, cari vă mină cu biciul la lucru dacă nu mai puteți. Știu că vă tratează ca pe dobitoace, care n’au altă ținută decît să câștige pînea stăpînului lor. Știu, că n’aveți proprietate și că averea voastră, agonisită cu sudor, nu puteți s’o lăsați moștenire copiilor voștri. Știu că dreptatea la voi este o proștiuță venală... Eu știu totul și vă jur pe Dumnezeu, la care femeile și copiii voștri se închină în această oră, vă jur, că am să vă dau ajutor și asigurare! Jur, că voi fi ânger răbunător celor răi și mîntuitorul celor buni. Credeți-mi mie și nădăjduiți la Împăratul vostru. El vă va scăpa de volnicile tiranilor

voștri, va rupe cătușele iobăgiei și va libera pe sîrmanul țărăn român.

— *Liberi!* strigă Românul așa de tare, încât răsunau pîreții cari poate nici-odată nu auziseră un astfel de strigăt. *Liberi!* Vreți să liberați pe țărănul român? — Întrebă el privind la Împăratul cu ochi scînteitori.

— Eu vreau să fac liber pe țărănul român, așa să-mi ajute D-zeu! — exclamă Împăratul solemn. Iobăgia va înceta și o nouă lege vă va scuti de asupriri. O nouă tabelă de contribuțiuni se va face și domnilor nu le va mai fi permis a vă impune biruri după bunul lor plac. Dreptul și dreptatea o să fie de acum înainte și pentru voi nu numai pentru stăpînii voștri, căroră nu le voi permite să vă tiranizeze. Și dacă v’ar asupri cineva, veniți cu încredere la mine și eu voi pedepsi pe asupritor după greutatea legii, care nu este făcută pentru singuratici, ci pentru toți și înaintea căreia toți trebuie să fie egali.

Țărănul care asculta fără respirațiune pe Împăratul, se aruncă acum în gheunuchi și-l podidură lacrimile.

— Domnule Împărat, strigă el, n’am plîns încă nici-odată de bucurie. Și nu mi-am plecat genunchiul înaintea nici unui muritor, nici chiar cînd domnul m’a bătut cu biciul, fiindcă nu vream s’o fac aceasta. Acuma în genunchiez de bunăvoie înaintea d-tale, în numele tuturor Românilor, pe cari voiți a-i libera de sub jugul tiranilor! O, o, cum vor tremura ei în curțile lor mîndre, cum vor râni de furie, cînd vor auzi cuvintele Împăratului.

El se plecă și sărută picioarele Împăratului.

45. Ziua emigrării, sau a pornirii prin sate a fost defapt pe azi, 13 Martie, la 2 ore după amiază.

În 12 Martie pretorul din nou a făcut atenție pe țărani să fie pe pace. Poporul însă și mai tare s'a agitat văzând mulțimea de gendarmi și în fața pretorului au declarat, că dacă nu le concedă adunarea, vor aprinde orașul în 4 locuri deodată, ceea ce au și făcut Sâmbătă (12) seara, dar' numai o casă a ars de tot.

Duminecă, pe la 4 ore dimineața gendarmii au ocupat toate drumurile ce conduc dela Előszállás, Baracs, Bölske Herceghalva, Solt etc. și toate căările secrete pe unde au știut că pot să vină în Dunaföldvár țărani chemați la adunare, cu scop de a-i împedează să intre în oraș. Această le-a și succed încâtva, căci numai cam la 400 de străini au putut străbate pe furis neobservați de gendarmi. Cu toate acestea nu au voit să concedă poporului a ține adunare.

Pe la 3 ore s'au adunat în piața grăului ca la 5000 de oameni, bărbați și femei. Mai așteptau au cântat câteva cântece naționale în cor, și apoi au voit să înceapă adunarea formală. Din partea poliției au fost de față pretorul, primarul, 2 notari și 30 de haiduci înarmați, ear' gendarmi au fost 45, între ei un locotenent, un sublocotenent și 7 sergenți.

Pretorul din nou a rugat pe oameni să se împrăștie și să meargă la lucrurile sale, că adunarea nu li-o concedă.

Toate acestea nu au folosit nimic. În urmă locotenentul de gendarmi a ținut o vorbire în care îi face atenție, că dacă le este scumpă viața și copiii să se împrăștie, căci la casă contrar îi va împrăștia cu forța.

Poporul în gura mare a erup în suflări la adresa gendarmilor, zicând că de 45 de oameni, fie și înarmați, nu s'au tem!

La moment gendarmii au dat năvală asupra poporului și cu greu au împrăștiat poporul, ne mai căutând, de dau în carne vie ori ba.

Doi oameni au rămas morți la moment; răniți în urma străpunerilor de baionete sunt mai mult ca 50 inși. Cei greu răniți au fost duși îndată la spital.

Poporul din nou s'a adunat la oală și ear' s'a început cearta, de astădată însă fără omoruri, fiindcă nu au mai format grupe mari, ci mici, și așa mai ușor se împrăștia și ear' se adunau.

Tot orașul este într-o furtună foarte mare. Poporul se pregătește se atace spre noapte casa orașului.

Pretorul a cerut pe cale telegrafică miliție, și anume 200 de husari. Gendarmii au cerut o întărire cu 30 gendarmi din Alba-Regală. Husarii au sosit deja la 7 ore seara, din Tolna, ear' gendarmii sosesc dimineața din Alba-Regală.

Poporul însă nu arată nici un semn că s'ar liniști, și cine știe ce se mai poate întâmpla.

— Rămâi sănătos, dle Impărat, rămâi sănătos, e timpul să plec.

— Imposibil! Vrei să te întorci îndată? Abia ai sosit, după-cum spui. Rămâi aici pe cheltuiala mea și vizitează Viena.

— Nu pot, dle Impărat, trebuie să plec; n'as pute sta aici nici un ciaz, căci acasă mă așteaptă cu dor și îngrijire și eu trebuie să merg opt zile până voi sosi acasă.

— Primește măcar suma aceasta, zise Iosif, voină să-ți dea câțiva galbeni, 'ia-ți o trăsură ca să ajungi mai degrabă acasă.

— Nu pot, d-le Impărat, zise țărânul refuzând aurul cu mândrie. Nu pot primi bani dela d-ta, în acest ciaz sfânt, nu vreau să 'mi-se plătească osteneala și vreau să mă întorc pe jos, cum am venit, căci așa am făgăduit. Rămâi sănătos!

Țărânul plecă spre ușă. Impăratul îi puse mâna pe umăr și zise:

— Văd că n'am putere să te rețin, nici nu vreau să mai încerc, dar' spune-mi cum te cheamă, să cunosc măcar numele unui prieten al meu dintre Români.

— Numele meu vrei să-ți știu, d-le Impărat? Numele meu este Horia!

— Horia! Bine! N'am să uit acest nume, zise Impăratul afabil.

— Nici să nu uiti numele Horia, răspunse țărânul serios. Este numele unui om care-ți datorește mulțumire și care va dovedi, că a înțeles nobilele și frumoasele d-tale cuvinte. Rămâi sănătos, dle Impărat, ai să mai auzi de Horia.

— Să mergi sănătos Horia, și s'auzim de bine! răspunse Impăratul privind după figura herculică, care cu pași repezi se apropia de ușă. Augustin Paul.

1848.

Cronica anului.

Viena, 14 Martie.

Abzicerea lui Metternich a făcut bună impresiune. Dar' lumea nu se îndestulește cu o simplă schimbare de persoane. Ea cere schimbarea sistemului. Nemulțumirea și indignarea crește din ce în ce, când la 2 ore se anunță, că guvernul a proclamat libertatea presei și înființarea gardei naționale, sub conducerea contelui Ern. de Hoyos. Entusiasmul produs a fost enorm. Patrula de studenți și cetățeni înarmați percură orașul vestind marea noutate. Orașul e decorat îndată cu stindarde, pe care e scris: „Libertate de presă”. „Gardă națională” și „Ordine și siguranță”. Se pun cocarde albe la piept în semn de pace. O ceată veselă încunună statuia lui Iosif II. și-i pun în mână un steaguleț cu inscripția: „Libertate presei”. — La 4 ore se publică ordinul despre înființarea „gardei naționale”. Cătră seară se publică un comunicat în care se anunță ridicarea cenzurii și se pune în prospect o lege de presă. — Principele Alfred Windischgrätz e numit comandant militar și civil al capitalei.

Pesta, 15 Martie.

O furtună neobișnuită domnește în orașul nostru de ieri. Azi la 10 ore a. m. studenții s'au adunat la universitate; lor li-s'au adăos oameni din toate clasele și de toate rangurile, spre a dezbate asupra unei proclamațiuni lătită deja, în care se cuprind dorințele națiunii. De aci s'au dus înaintea tipografiei „Landerer & Heckenast” pretinzând să le tipărească numai decât atât cele 12 cât și o poezie națională de Petöfi.

Dorința li-s'a împlinit și peste 2 ciasuri tipăriturile erau împărțite printre mulțimea ce aștepta, în ploaie, la poartă. Acum toate colțurile sunt pline cu aceste placate, tipărite nemțește și ungurește. Punctele cele 12 sunt:

1. Libertatea tiparului și desființarea cenzurii.
 2. Minister responsabil unguresc.
 3. Dietă anuală la Pesta.
 4. Egalitate politică și religioasă.
 5. Gardă națională, adică armarea poporului și depărtarea armatei străine; miliția se pună jurământ pe constituțiune.
 6. Purtarea sarcinilor publice de către toți locuitorii.
 7. Desființarea iobăgiei.
 8. Jurii, adică tribunale de cetățeni jurați.
 9. Bancă națională ungurească.
 10. Desființarea cancelariei și a locotenenței.
 11. Libertatea condamnaților politici și
 12. Uniunea Transilvaniei cu Ungaria.
- La casa orașului s'a întrunit senatul și comunitate și într-o ședință publică a dezbătut și primit petițiunea cetățenilor. Se vorbește, că o deputațiune va așterne-o la treptele tronului.

Până în momentul acesta ordinea n'a fost turburată, și se poate aștepta dela înțelepciunea autorităților și dela tactul populațiunii, că nu-și vor uita de învățătura înscrisă pe toate paginile istoriei, că adică numai pe ordine se întemeiază adevărata libertate, că vor conlucra să împedice ori-ce conturbare a ordinii, ori-ce vătămăre a persoanei și proprietății și vor reține mișcarea ce a cuprins toate spiritele în alvia normală și legală. — Cum se aude, acum la 6 ore a fost eliberat Stancics, care era deținut în prisoare în Buda pentru delict de presă (Nemzeti Ujság).

Pesta, 15 Martie.

Mulțimea entusiasmă de vorbire lui Vasváry, Petöfi și Jókai esopora eliberarea tuturor condamnaților politici.

Între prizonierii politici eliberați se află și un Român din Bănat, renumitul Doctor și avocat Eutimie Murgu, care pe la anii 1845 făcând opozițiune sistemului de abuzuri și defraudări al funcționarilor municipali. El a fost arestat și închis în Pesta la 1845 sub pretext, că ar fi agitat poporul contra funcționarilor și ar fi uneltit contra unității țării.

Viena, 15 Martie.

Deputațiunea celor trei sute Maghiari a sosit aici și a fost primită cu mari ovaițiuni. Kossuth este obiectul atențiunii tuturor.

Cluj, 15 Martie.

Guvernatorul Ardealului a chemat la Cluj pe episcopul dela Blaj spre a se consfătuși în fața evenimentelor neașteptate.

Brașov, 15 Martie.

„Siebenbürger Wochenblatt” scrie: Setație și frică a produs faptul, că posta de ieri n'a adus ziare nici din Viena, nici din străinătate. Circulează cele mai curioase știri. Să

spune, că unii bărbați din regiunile mai înalte s'au retras dela conducerea afacerilor. Regele Ludovic de Bavaria a abdicat în favorul fiului său. Încă și alte știri sunt în circulație, pe cari nici nu le mai amintim.

Un portret al baronului Bánffy.

În Revue des Deux Mondes dela 1 Decembrie anul trecut în partea II. din studiul lui Charles Benoist*) „La monarchie Austro-Hongroise et l'équilibre européen” se află o caracteristică descriere.

Eată cum e privit și considerat baronul Bánffy în Franția.

„Baronul Bánffy trece drept un om care știe să-și zdrobească adversarii. Obstrucțiunea ce 'i-s'a făcut în cameră toată luna lui Iulie, era pornită tocmai din această cauză, tocmai pentru-că de nenumărate ori a probat într'un chip cam dur originalitatea „liberalismului” său, și care, nu se vede mai bine decât în perioade electorale, când sate întregi votează între gendarmi, când dinaintea alegătorilor, presapui oștii, dispar puținele peste țiri, ear' drumurile de apă sau de uscat sunt oprite. Votul, cugetă baronul Bánffy, ca și multe alte lucruri este și el păcătos, și ca atare are nevoie de a fi corijat.

„Să-ți vezi din galeriile camerei, înalt și gros, purtând pe cap un fes de mătăasă neagră, 'ți-ar veni să crezi', — cu toate că mustrata sa sâlbatică se lățește pe obraz ca niște favoriți scurte, atribut belicos al călăreșilor lui Attila ori Árpád, — că are nu știu ce de așezat, de liniștit și de părintesc. Când te afli lângă dnasul și începe a vorbi cu ochii săi galbuli, aruncând priviri vioale, 'ți-se pare că pătrunde și privește drept înaintea, o privire de om de simț, de voință și de sinceritate, la nevoie brutală. Dar' când pune fesul pe masă se duce dracului și sinceritatea și burocracia și paternitatea și nu rămâne decât un zdronh cam mitocănos, ce se trage din mitocănoșii Bánffy, dintre cari unuia, pe timpul dominației otomane, 'i-s'a răsădit capul din ordinul unui Teleki.

„Ca transilvănean, căci în Transilvania a debutat în calitate de comite-suprem, detractorii sei spun, că cunoaște ca nimeni altul afacerile Transilvaniei. Ba merg până acolo, încât spun că baronul Bánffy mai pe urmă, fie ca președinte al camerei sau ca președinte al consiliului de miniștri, ar fi făcut proba altor talente și mai mari; astfel după-ce 'i-s'a imputat că nu cruță pe inamic în luptă, închipuiți-vă că 'i-se mai impută alte două lucruri: profesorii pretind că nu e învățat, ear' tinerimea nobilă că nu e elegant. Se poate prea bine să nu știe tot ce se poate ști, dar' știe tot ce se poate voi..

„În cel mai critic moment al crizei, când nu se putea prevedea finalul obstrucțiunii care îl amenința să-și învâle și să-și răstoarne, zicea liniștit: „Am în cameră o majoritate încontestabilă (vre-o 280 voturi din 413); Maj. Sa îmi ordonă de a nu părăsi postul; de ce dar' n'as duce? Când opoziția se va sătura, va desarma”. Cu toate acestea filia melancolică un călindar, nu din plictiseală, dar' de, regretând vacanțele pierdute. La urmă urmei greutatea politice, atât cele din parlament, cât și cele din afară, îl lăsau nepăsător. Greva lucrătorilor rurali, care putea să compromită recolta în Alföld, grânarul Ungariei nu prea îl mișcase, cu toate că credea, că greva n'a fost străină de socialismul agrar. Făcând o listă împărțită în două: de o parte brațe cerute și de alta brațe oferite; unde lipsiau lucrători aduse alții din departări, și când nu se ajungea, împlinia cu soldați. Spectrul roșu nu-l înspăimânta sub ori-ce formă s'ar arăta. Când primia una din acele scrisori, pe care adevărații sau falșii anarhiști le adresează la toate guvernele și care nu vorbesc decât de moarte, baronul Bánffy presupunea, că e la mijloc vre-o excocherie sau vre-o mistificație. Și dacă, totuși, 'i-se amintea, că o bombă făcuse explozie dinaintea porței sale, la picioarele monumentului Heutz, trebuia să-și audă cineva în ce ton răspundea, dând din umere: „Ce să faci, sunt ponoasele miseriei!” Nu uita însă să cerceteze autorii, teribili ori nu, totdeauna suspecti ai acestor glume stupide și criminale; ear' când prindea pe vre-unul, zicea: „Va fi pedepsit după cum merită”. Trebuie să-ți credem, că erau aspru pedepsiți.

„Dintr'un alt punct de vedere nu e nimerit să-și se aducă baronului Bánffy revendicările naționalităților basate pe vre-un drept istoric, căci îndată întrebă: „Ce-o fi și ala drept istoric, dacă nu e un drept viu”, adică mai lămurit: ce se fi un drept istoric, dacă nu este un drept de forță? Prințul de Bismarck a făcut școală, și în Europa n'are un elev mai bun, poate, ca baronul Bánffy.”

*) Partea I. e cunoscută cetitorilor nostri din nrii 14—19 ai „Tribunei”.

Din Macedonia.

— Scrisoare particulară a „Tribunei”. —

— Folosul presei și conferențelor la școalele române din Turcia. —

Meșova, 6 Martie r.

În momentul actual, când chestiunea naționalităților este atât de discutabilă, și mai ales în imperiul turcesc, am crezut de dator să fac și eu ceva pentru frații mei români. Noi dași stătem meniți să jucăm un mare rol în aceste părți, și aceasta din mai multe puncte de vedere, neglijăm totuși mult apostolia noastră, dând răgaz vecinilor nostri Bulgari și Sârbi să ne ia locul, și mai târziu chiar să ne copleșească. Și pentru-ce aceasta? Pentru-că nu ne-am știut să răspândim lumina până în cele mai întunecate straturi ale populațiunii, până în vatra săteanului, basa ori-cărei națiuni.

Apoi lumina se introduce prin cărți, ceea ce lipsesc aici, deși școalele sunt provăzute cu bune cărți, însă poporul nu-și trebuie cărți cu producțiuni de ale lui și în dialectul său propriu, adică în dialectul macedonean, și nu cel român, care este cunoscut numai de cei-ce frecventează școala.

Nu trebuie să luăm acestea în considerațiune; că nu ne adresăm micul număr, ci întregii mase a națiunii. Eată deci importanța unei tipografii românești în Salonic, Monastir sau Sahina, nu în Constantinopol, departe de centrul Românilor. La din contră, neființându-se tipografie, cel puțin o revistă macedoneană la care să colaboreze d-nii profesori și ori-ce erudit Român macedonean. Mai mult! Revista să fie imprimată în dialectul macedonean și în limba franceză, ca să putem dovedi și lumii culte că lucrăm și noi ca niște Români. Bulgarii, cari tipăresc în Constantinopol o gazetă numai și numai pentru Bulgarii din Macedonia, eată că ne au lăsat în urmă și mai ales acum când Sârbi au obținut dela Înalta Poartă să înființeze școli în județele Salonic și Monastir, eată că sunt cunoscuți ca națiune aparte.

S'a văzut în Franția și aiurea pe unde s'au înființat conferențe profesorele de Daminea și sârbațori, ce roade au dat, deci de ce să nu se înființeze și în aceste părți, unde sânt de cel mai mare folos pentru lumina fraților nostri, cari au fost orbiți de învățământul papagalicesc al Grecilor. Sânt de părere, că înființându-se astfel de conferențe, oamenii se vor pătrunde de adevăr, observând ce progrese facem și nu alergăm după meschinării și alte învățături îngrozitoare, ci lucrăm pe o cale justă și raționabilă. Zi cu zi veșul de întunecare ce acopere ochii lor se va sfâșia și ei vor zări lumina cea atât de așteptată.

Ar trebui o mână de fer să reziste curentului bulgar și sârb. Mâna de fer se dobandește prin muncă și energie, astfel în-cât să adresez celor în competență să ia în vedere pericolul ce ne amenință torențele străine, ce vin dinspre Nord.

Sânt de părere, că introducerea noțiunilor elementare de agricultură, viticultură, horticultură și alte meserii manuale, în școalele primare, ba chiar și gimnaziile, ar fi mai folositoare decât înmulțirea gimnaziilor clasice, prin care tinerii se rătăcesc în străinătate și nu se mai reintorc la căminurile părintești, ceea ce nu e privit cu ochi buni de oameni, temându-se ca copii lor să nu-și părăsească cu înaintarea studiilor mai departe.

Dragostea pentru progresul națiunii mele m'a făcut să scriu aceste șire.

Vasile Diamandi.

CRONICĂ

Sibiul, 15 Martie n. 1898

De înființarea Monarhului nostru. colonia austro-ungară din Berlin a decis a întemeia o fundațiune, care va purta numele de „Francisco-Losif”. Fundațiunea va avea de scop ajutorarea apăsătorilor austro-ungari din Berlin, ajunși în miserie.

Regele belgian la Viena. Se anunță din Bruxelles, că regele belgian Leopold și principesa Clementina vor sosi cătră sfârșitul lui Martie la Viena. Această călătorie se aduce în legătură cu niște diferențe familiare de natură discretă, ivite între principele Ferdinand de Coburg și între soția lui principesa Luisa, rudeniile ale casei regale belgiane.

Necrolog. Primim următoarele anunțuri funebreale: Elena, ca soție; Anton, Căldănt, ca frați și Paraschiva, ca soră, în numele lor și a numeroșilor nepoți, nepoate, consăngeni și afini, cu inima frântă de durere aduc la cunoștiunță, că neuitatul lor soț, frate etc. Mihail Domde, învățător dir. în pens., după un îndelungat și greu morb, împărtășit fiind cu sfintele taine, și-a dat nobilul suflet în mâinile Creatorului Marti, în 9 Martie a. c., la 5 ore a. m., în etate de 56 ani. Sângeorgiu-

român, la 8 Martie 1898. Fie-i țărna ușoară și memoria eternă!

— Cu inima înfrântă de durere anunță jalnica familie adormirea în Domnul a scumpei sale mame, fiice, soră și bunice Amalia Pop născ. Vestemian, preteasă văduvă, care în 14 l. c., la 12 ore, în anul 53 al etății sale și-a dat nobilul suflet în mâinile Creatorului. Osăminteale răposatei se vor înmormânta în 16 l. c., la 2 ore p. m., în cimiterul gr.-cat. dela Poarta-Turnului. Sibiul, 14 Martie 1898. Dormi în pace, noi nu te vom uita! Jalnica familie.

Domnule deputat, plătește! Fa-moasele deavăiri ale deputatului Rohonczy au aflat viu ochou între acei alegători, cari 'și-au dat voturile mamelucilor lui Bánffy. Anume din mai multe cercuri electorale s'au adresat scrisori, prin care alegătorii cer dela „aleșii” lor mameluci, să dea poporului sărac banii „electorali” primiți dela Bánffy. O astfel de scrisoare a primit ziarul „Magyarország” dela alegătorii din cercul Nadlac, al căror reprezentant în dietă e un mameluc, Kristóffy József. Scrisoarea având un cuprins interesant, o dăm în următoarele:

„De vreme-ce în cercul electoral Nadlac neîndestulirea creștea din zi în zi, poporul flamânzește și re amenință foametea, provocăm pe deputatul dietal Kristóffy József, ca să restituie lui Bánffy cele 19.000 fl. ce a primit pentru coruperea noastră — din dările plătite din filerii câștigați cu sudorile noastre de sânge — și să stăruie ca această sumă să se împartă între săracii din cercul electoral”... Îmmează subscrierile tuturor alegătorilor.

Frații pentru frați. În foaia populară bucovineană „Desteptarea” estim următoarele: Românilor din Ungaria, Bănat și Transilvania, cari au abonat gazeta noastră și ni-au trimis scrisori de încurajare, mulțumesc-le Dumnezeu pentru bunăstarea lor! Noi nu le putem mulțumi! Cu lacrimi în ochi am citit scrisorile lor. În strănica lor luptă cu Ungurii ei n'au uitat nici de țepetele „Desteptării”. Ei, cari își mai tari la număr, mai tari în învătătură, mai tari în avere decât noi Bucovinenii, să nu uite nici de acuma de noi! De-ne mână de ajutor! Facă ce pot pentru „Desteptarea” noastră! Sărăcia ne sugrumă. Sprijinească-ne cât pot!!

Miserie în Croația. Recolta slabă din anul trecut a provocat și în Croația foamete. Populațiunea e amenințată de cea mai cumplită miserie. Din Agram se anunță, că foametea ia proporțiuni mari în toate părțile țării. Mulți țărani economi își demolează casele și vând lemnele edificiilor, pentru bucate și bani, ca să înfrunte foamea. S'a constatat oficial un caz de moarte prin foamete.

Patrioții noi. Ceata neo-maghiarilor s'a sporit cu un trifoliu. Anume după cum vestesc cu mare satisfacțiune patrioțicele, acum de curând și-au patriotizat numele trei inși: Dr. David Goldschmidt din Buzias s'a metamorfozat în Gál, Franz Jackel din Hatzfeld în Jenei și Johann Hilsch din Temes-Moraviza în Vég. — Vég se le fie tuturor.

Industria românească în Bucovina. Desteptarea din Cernăuți publică următoarea veste bună pentru frații bucovineni: Consiliul școlar al țării a trimis școlilor noastre porunci aspre, ca învățătoarele de lucruri de mână de acuma înainte să nu mai învețe copilele noastre de acele lucruri de mână cari se iau dela Nemți, ci numai de acele, cari se trag dela moșii și strămoșii nostri și-s carat românești. Unde este loc destul chiar stativ să aibă școala, ca copilele în școală să se deprindă cu țesutul. Dieta țării e gata să cheltuiască cu cumpărarea stativelor pentru școli populare până la 300 de florini.

Duelul Esterházy—Picquart a rămas baltă, pentru-că locotenent-colonelul Picquart a denegat categoric majorului Esterházy ori-ce satisfacție. În urma acestui fapt Esterházy a publicat prin ziarul din Paris o scrisoare declarând pe Picquart laș și misereabil, cu care nu poate trata decât cu biciușca. Picquart a răspuns printr'un interviu cu un corespondent al lui Figaro, spunând că el nu poate sta de vorbă cu Esterházy, care în curând va fi desvâlit în adevărata sa valoare.

Expediție pentru măsurarea adâncimii mărilor. În luna lui August, anul curent, un mare vapor german al liniei transatlantice va fi trimis în oceanele principale din lume ca să le măsoare adâncimea. S'a va cere parlamentului german în acest scop un credit de 300.000 de mărci. Expediția va începe măsurarea din nordul oceanului Atlantic, o va urma spre sud până în dreptul capului Bunei-Speranțe; d'aci va trece în oceanul Indian, apoi în Marea-Mediterană. Guvernul german, care speră că parlamentul va vota creditul pentru expediție, se îngrijește de pe acum să aibă o hartă exactă a mărilor și oceanelor.

Știri morminte. La Budapesta a fost arestată o baronesă, Fernanda Dillfirt, care s'a făcut vinovată de defraudare.

— Socialiștii din Budapesta au ținut Duminecă o adunare pentru libertatea presei; demonstrații nu s'au făcut.

— La Paris o damă bogată, numită Chassegras, a testat 2 milioane franci societății parisiene pentru apărarea animalelor; caracteristic e, că în viața sa foarte aventuriosă dama avea pasiunea să — chinuie animalele!

Export de stofe numai pentru privați.

O bucată de 3.10 metri,
din care ese un rind
întreg de haine băr-
batești costă numai

fl. 3.10 stofă de lână bună
fl. 4.80 stofă de lână bună
fl. 7.50 stofă de lână fină
fl. 8.70 stofă de lână fină
fl. 10.50 stofă de lână cea mai fină
fl. 12.40 stofă de lână engleză
fl. 13.95 stofă din kamgarn

lână
curată de
oaie.

O bucată pentru un rind de haine negre de salon 10 fl.

Stofe pentru pardesiu dela 3.25 metru în sus; loden în răpitoare colorii, 1 bucată 6—9.95 fl.; Peruvienne și Doskings, stofe de talar pentru oficiali de stat, tren, judecătore. Kamgarn foarte fin și Cheviots, precum și stofe de uniformă pentru finanți și gendarmi, etc. etc., spedează cu prețurile de fabrică.

Depositol de fabrică de stofe, prea cunoscută ca reală și solidă

Kiesel-Amhof în Brünn.

Mustre gratis și franco. Spedarea conform mustrelor e garantată.

În atențiune! P. T. publicul se face atent cu deosebire, că la comandarea directă a stofelor e cu mult mai ieftină, decât cumpărându-le dela comercianți. Firma Kiesel-Amhof în Brünn trimite toate stofele pentru prețuri cu adevărat de fabrică, fără socoteală de rabat. [593] 7—24

În prăvălia de specherie

a lui

Eduard Elias

strada Ocenei nr. 15

se află de vânzare [747] 3—3

cartofi

de prima calitate, per hectolitru a 2 fl. 50 cr.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni
în Sibiu se află de vânzare

Călimdarul „Lumea Ilustrată“

pe anul 1898

cu un bogat cuprins, cu prețul de 70 cr., (cu
porto postal 75 cr.)

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

„Istoria Transilvaniei“

de

George Barițiu.

Monumentalul op al regretatului nostru istoric: „Părți alese din istoria Transilvaniei pe 200 ani din urmă“, se poate procura de acum
cu preț redus!

Volumul I.

broș. în loc de fl. 4.20 numai cu fl. 2.50, leg. fl. 3.30.

Volumul II.

broș. în loc de fl. 4.— numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80.

Volumul III.

broș. în loc de fl. 2.80 numai cu fl. 2.—, leg. fl. 2.80.

Opul întreg:

broș. în 3 vol. în loc de fl. 11.— numai cu fl. 6.50 = șase
florini și cincizeci cr. v. a., leg. fl. 8.60.

Aceasta carte n'ar fi iertat să lipsească din
casa nici unui bun Român.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în
Sibiu, se află de vânzare:

Cea mai nouă

Carte de bucate

a
bucătăriei

române, franceze, germane și maghiare
cuprinzând rețetele cele mai bune pentru a
pregăti în modul cel mai potrivit ori-ce fel de
bucate, delicatese sau beuturi gustoase.
Se vinde cu preț scăzut (dela 2 fl.) acum
numai cu 1 fl. v. a. plus 10 cr. porto
(20 cr. recomandată.)

Vestite
Sămănături de flori și legumi

ale lui

Mauthner

în

pachete închise, legal garantate
cu marca de apărare improprietară

„Ursul“

se pot căpăta în toate

băcăniile și ferăriile

mai mari. [377] 16—17

NB. Numai pentru pachetele în-
chise, provăzute cu figura ursului și
signate cu numele Mauthner, cum
arată figura alăturată, ia firma Edmund
Mauthner în Budapesta, strada
Andrássy 23, garanție deplină pentru
sămănături proaspete și veritabile.

Doriți se cetiti

un interesant Roman?

Vi-se recomandă

„Castelul din Carpați“

— Roman din viața poporului românesc din Ardeal. —

de

Jules Verne.

Premiat de „Academia franceză“.

Traducere, — unica autorizată de editorul proprietar francez — făcută
de

Victor Onișor.

Acest volum apărut tocmai acum, are 255—XII. pagini, în octav
mare, de o eleganță rară la cărțile românești, și este împodobit cu

26 ilustrațiuni

admirabile, executate după olișuri din Paris.

Prețul:

Edițiunea populară: 80 cr. + 5 cr. porto postal.

Edițiunea de lux: 1 fl. 20 cr. + 10 cr. porto.

Edițiunea de lux compactat: 2 fl. + 10 cr. porto.

Cel mai potrivit cadou e un „Castel“.

A se adresa direct la

Librăria „Tipografia“, soc. pe acțiuni,
Sibiu, strada Poplădă nr. 15.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Novitate!

Cadou

ocasional!

LIMBA FLORILOR.

— De amor și amicitie. —

Simbolica naturală a celor mai favorite
flori, compusă după explicările orientailor
de

Un amoresat.

Acest volum, în format dragălaș (32°) imprimat pe
hârtie velină, în două colorii, negru și albastru,
elegant compactat în lux, este

cadou potrivit

pentru tinerime, mai ales pentru fete.

În legătură de pânză colorată, tabla titlului imprimată cu aur.

Prețul unui exemplar 50 cr. = 1.50 lei.

Pentru „Tipografia“, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

A apărut și se află de vânzare:

„Călimdarul Poporului“

pe 1898.

Anul XIII.

Cel mai lătit și cel mai ieftin călimdar românesc.

Raportul despre „mișcarea literară la noi“ al comitetului „Asociațiunii“ a numit

„Călimdarul Poporului“

„excellent“.

Anul trecut a apărut în 5000 exemplare și prin Ianuarie 1897 nu se mai găsea nici
un exemplar. Mulți, cari au comandat târziu acest călimdar nu l-au mai putut ave.

Grăbiți deci! — grăbiți a vă cumpăra din vreme

„Călimdarul Poporului“ pe anul 1898.

Costă numai 20 cr.,

deși e tot așa de excelent, ba încă mai îngrijit și mai frumos, decât până acum.

În estan „Călimdarul Poporului“ are un conținut literar mult mai
bogat ca în anul trecut — și pe lângă aceea — șese ilustrațiuni.

Grăbiți a vi-l procura. Mai ușor e a adăuga prețul la renoirea abonamentului. Cu
posta trimisă costă cu 5 cr. mai mult.

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Pentru tipar responsabil: Ioșif Marschall.